Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 27ης Φεβρουαρίου 2015 *

«Πρόσβαση στα έγγραφα — Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 — Υπομνήματα κατατεθέντα από τη Δημοκρατία της Αυστρίας στο πλαίσιο διαδικασίας λόγω παραβάσεως ενώπιον του Δικαστηρίου — Άρνηση παροχής προσβάσεως»

Στην υπόθεση T-188/12,

Patrick Breyer, κάτοικος Wald-Michelbach (Γερμανία), εκπροσωπούμενος από τον M. Starostik, δικηγόρο,

προσφεύγων,

υποστηριζόμενος από τη

Δημοκρατία της Φινλανδίας, εκπροσωπούμενη από τους J. Heliskoski και S. Hartikainen,

και από το

Βασίλειο της Σουηδίας, εκπροσωπούμενο αρχικώς από τις A. Falk, C. Meyer-Seitz, C. Stege, S. Johannesson, U. Persson, K. Ahlstrand-Oxhamre και H. Karlsson, στη συνέχεια, από τους A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, L. Swedenborg, N. Otte Widgren, E. Karlsson και F. Sjövall,

παρεμβαίνοντες,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τους P. Costa de Oliveira και H. Krämer, στη συνέχεια, από τους H. Krämer και M. Κωνσταντινίδη, επικουρούμενους αρχικά από τους A. Krämer και R. Van der Hout, στη συνέχεια, από τον R. Van der Hout, δικηγόρους,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως, αφενός, της αποφάσεως της Επιτροπής της 16ης Μαρτίου 2012 περί απορρίψεως αιτήματος που υπέβαλε ο προσφεύγων σχετικό με την παροχή προσβάσεως στη νομική συμβουλή (γνωμοδότηση) που αφορά την οδηγία 2006/24/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2006, για τη διατήρηση δεδομένων που παράγονται ή υποβάλλονται σε επεξεργασία σε συνάρτηση με την παροχή διαθεσίμων στο κοινό υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών ή δημοσίων δικτύων επικοινωνιών και για την τροποποίηση της οδηγίας 2002/58/ΕΚ (ΕΕ L 105, σ. 54), και, αφετέρου, της αποφάσεως της Επιτροπής της 3ης Απριλίου 2012 που αρνείται να παράσχει στον προσφεύγοντα πλήρη πρόσβαση στα έγγραφα που αφορούν τη μεταφορά στην εθνική έννομη τάξη της οδηγίας 2006/24 από τη Δημοκρατία της Αυστρίας και στα έγγραφα που αφορούν την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 29ης Ιουλίου 2010,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Επιτροπή κατά Αυστρίας (C-189/09, EU:C:2010:455), καθόσον η Επιτροπή αρνήθηκε την πρόσβαση στα υπομνήματα που κατέθεσε η Δημοκρατία της Αυστρίας στο πλαίσιο της εν λόγω υποθέσεως, όσον αφορά την τελευταία αυτή απόφαση,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. E. Martins Ribeiro, πρόεδρο, S. Gervasoni και L. Madise (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: K. Andová, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 5ης Σεπτεμβρίου 2014,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το νομικό πλαίσιο

1 Κατά το άρθρο 15, παράγραφος 3, πρώτο και τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ:

«Κάθε πολίτης της Ένωσης και κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο κατοικεί ή έχει την καταστατική έδρα του σε ένα κράτος μέλος έχει δικαίωμα πρόσβασης σε έγγραφα των θεσμικών και λοιπών οργάνων και οργανισμών της Ένωσης, ανεξαρτήτως υποθέματος, με την επιφύλαξη των αρχών και των προϋποθέσεων που θα καθορισθούν σύμφωνα με την παρούσα παράγραφο.

[…]

Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων υπόκεινται στην παρούσα παράγραφο μόνον κατά την άσκηση των διοικητικών τους καθηκόντων.»

2 Ο κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43), καθορίζει τις αρχές, τις προϋποθέσεις και τα όρια του προβλεπόμενου στο άρθρο 15 ΣΛΕΕ δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

3 Υπό τον τίτλο «Δικαιούχοι και πεδίο εφαρμογής», το άρθρο 2, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού 1049/2001 ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Κάθε πολίτης της Ένωσης και κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που κατοικεί ή έχει την έδρα του σε ένα κράτος μέλος έχει δικαίωμα προσβάσεως σε έγγραφα των θεσμικών οργάνων, υπό την επιφύλαξη των αρχών, όρων και περιορισμών που καθορίζονται στον παρόντα κανονισμό.

[…]

3. Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται σε όλα τα έγγραφα εις χείρας θεσμικού οργάνου, δηλαδή σε όσα συντάσσονται ή παραλαμβάνονται από αυτό και βρίσκονται στην κατοχή του, σε όλους τους τομείς δραστηριότητας της Ευρωπαϊκής Ένωσης.»

4 Το άρθρο 3 του κανονισμού 1049/2001 ορίζει τις έννοιες του «εγγράφου» και του «τρίτου» ως ακολούθως:

«α) “έγγραφο”: οποιοδήποτε περιεχόμενο ανεξάρτητα από το χρησιμοποιηθέν υπόθεμα (γραμμένο σε χαρτί ή αποθηκευμένο υπό ηλεκτρονική μορφή, ή με ηχητική, οπτική ή οπτικοακουστική εγγραφή) που αφορά τις πολιτικές, τις δράσεις και τις αποφάσεις αρμοδιότητας του θεσμικού οργάνου·

β) “τρίτος”: κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο ή οντότητα εκτός του αρμόδιου θεσμικού οργάνου, περιλαμβανομένων των κρατών μελών, άλλων κοινοτικών ή εξωκοινοτικών θεσμών και φορέων και των τρίτων κρατών.»

5 Υπό τον τίτλο «Εξαιρέσεις», το άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001 ορίζει μεταξύ άλλων, στις παραγράφους του 2 και 5, τα εξής:

«2. Τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σ’ ένα έγγραφο, η [δημοσιοποίηση] του οποίου θα έθιγε την προστασία:

— […]

— των δικαστικών διαδικασιών και της παροχής νομικών συμβουλών,

— […]

εκτός εάν για τη [δημοσιοποίηση] του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.

[…]

5. Ένα κράτος μέλος μπορεί να ζητήσει από το θεσμικό όργανο να μην δημοσιοποιήσει ένα έγγραφο προερχόμενο από αυτό χωρίς προηγούμενη συμφωνία του.»

Ιστορικό της διαφοράς

6 Με έγγραφο της 30ής Μαρτίου 2011 ο προσφεύγων, Patrick Breyer, υπέβαλε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή αίτημα προσβάσεως σε έγγραφα, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 1049/2001.

7 Τα ζητηθέντα έγγραφα αφορούσαν διαδικασίες λόγω παραβάσεως τις οποίες είχε κινήσει, το 2007, η Επιτροπή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Δημοκρατίας της Αυστρίας, όσον αφορά τη μεταφορά στην εθνική έννομη τάξη της οδηγίας 2006/24/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2006, για τη διατήρηση δεδομένων που παράγονται ή υποβάλλονται σε επεξεργασία σε συνάρτηση με την παροχή διαθεσίμων στο κοινό υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών ή δημοσίων δικτύων επικοινωνιών και για την τροποποίηση της οδηγίας 2002/58/ΕΚ (ΕΕ L 105, σ. 54). Ειδικότερα, ο προσφεύγων ζήτησε πρόσβαση στο σύνολο των εγγράφων που αφορούσαν τις διοικητικές διαδικασίες που είχε κινήσει η Επιτροπή, καθώς και στο σύνολο των εγγράφων που αφορούσαν την ένδικη διαδικασία επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 29ης Ιουλίου 2010, Επιτροπή κατά Αυστρίας (C-189/09, EU:C:2010:455).

8 Στις 11 Ιουλίου 2011 η Επιτροπή απέρριψε το από 30 Μαρτίου 2011 αίτημα του προσφεύγοντος.

9 Στις 13 Ιουλίου 2011 ο προσφεύγων υπέβαλε επιβεβαιωτική αίτηση, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001.

10 Με αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου και της 12ης Δεκεμβρίου 2011 η Επιτροπή παρέσχε στον προσφεύγοντα πρόσβαση σε ένα μέρος των ζητηθέντων εγγράφων όσον αφορά τις διαδικασίες λόγω παραβάσεως κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Με τις αποφάσεις αυτές η Επιτροπή ενημέρωσε επιπλέον τον προσφεύγοντα για την πρόθεσή της να λάβει διαφορετική απόφαση όσον αφορά τα έγγραφα που αφορούν την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Επιτροπή κατά Αυστρίας, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2010:455).

11 Με έγγραφο της 4ης Ιανουαρίου 2012 ο προσφεύγων ζήτησε από την Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 1049/2001, πρόσβαση σε γνωμοδότηση, υπό τα στοιχεία Ares (2010) 828204, της Νομικής Υπηρεσίας της τελευταίας, σχετική με ενδεχόμενη τροποποίηση της οδηγίας 2006/24 όσον αφορά την προαιρετική εφαρμογή από τα κράτη μέλη (στο εξής: αίτημα της 4ης Ιανουαρίου 2012).

12 Στις 17 Φεβρουαρίου 2012 η Επιτροπή απέρριψε το αίτημα της 4ης Ιανουαρίου 2012.

13 Την ίδια ημέρα ο προσφεύγων υπέβαλε με ηλεκτρονικό μήνυμα επιβεβαιωτική αίτηση, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001.

14 Απαντώντας στην ως άνω επιβεβαιωτική αίτηση η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση, υπό τα στοιχεία Ares (2012) 313186, της 16ης Μαρτίου 2012, με την οποία επιβεβαίωσε την άρνηση προσβάσεως στη γνωμοδότησή της (στο εξής: απόφαση της 16ης Μαρτίου 2012). Η εν λόγω άρνηση στηριζόταν στις εξαιρέσεις που περιλαμβάνονται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, και στο άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, σχετικές, η πρώτη, με την προστασία των νομικών συμβουλών (γνωμοδοτήσεων) και, η δεύτερη, με την προστασία της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων.

15 Στις 3 Απριλίου 2012 η Επιτροπή, απαντώντας σε επιβεβαιωτική αίτηση του προσφεύγοντος της 13ης Ιουλίου 2011, εξέδωσε την απόφαση υπό τα στοιχεία Ares (2012) 399467 (στο εξής: απόφαση της 3ης Απριλίου 2012). Με την απόφαση αυτή η Επιτροπή έλαβε θέση επί της προσβάσεως του προσφεύγοντος, αφενός, στα έγγραφα του διοικητικού φακέλου της διαδικασίας λόγω παραβάσεως, περί της οποίας γίνεται λόγος στη σκέψη 7 ανωτέρω, κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας και, αφετέρου, στα έγγραφα σχετικά με την ένδικη διαδικασία στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Επιτροπή κατά Αυστρίας, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2010:455). Όσον αφορά την τελευταία περίπτωση, η Επιτροπή αρνήθηκε, μεταξύ άλλων, την πρόσβαση στα υπομνήματα που κατέθεσε η Δημοκρατία της Αυστρίας στο πλαίσιο της εν λόγω ένδικης διαδικασίας (στο εξής: επίδικα υπομνήματα), με την αιτιολογία ότι τα υπομνήματα αυτά δεν ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001. Πρώτον, κατά την Επιτροπή, δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υπό τον χαρακτήρα του ως όργανο της Ένωσης, δεν υπόκειται στους κανόνες προσβάσεως στα έγγραφα παρά μόνον κατά την άσκηση των διοικητικών καθηκόντων του. Δεύτερον, η Επιτροπή εκθέτει περαιτέρω ότι τα επίδικα υπομνήματα απευθύνονταν στο Δικαστήριο, ενώ η Επιτροπή, ως διάδικος στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Επιτροπή κατά Αυστρίας, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2010:455), έλαβε μόνον αντίγραφα των υπομνημάτων αυτών. Τρίτον, η Επιτροπή φρονεί ότι το άρθρο 20 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προβλέπει την ανακοίνωση εγγράφων σχετικών με ένδικη διαδικασία μόνο στους διαδίκους της διαδικασίας αυτής και στα θεσμικά όργανα της Ένωσης των οποίων οι αποφάσεις προσβάλλονται. Τέταρτον, κατά την Επιτροπή, με την απόφασή του της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής (C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, Συλλογή, EU:C:2010:541), το Δικαστήριο δεν εξέτασε το ζήτημα αν τα θεσμικά όργανα της Ένωσης πρέπει να παρέχουν πρόσβαση στα υπομνήματα άλλου διαδίκου σε ένδικη διαδικασία. Επομένως, όσον αφορά τα υπομνήματα που κατατίθενται στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας, μόνον τα υπομνήματα των θεσμικών οργάνων της Ένωσης εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001, εξαιρούμενων αυτών που κατατίθενται από άλλους διαδίκους, σημειώνεται δε ότι, σε περίπτωση διαφορετικής ερμηνείας, θα καταστρατηγούνταν οι διατάξεις του άρθρου 15 ΣΛΕΕ και οι ειδικοί κανόνες του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

16 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Απριλίου 2012, ο προσφεύγων άσκησε την παρούσα προσφυγή.

17 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 3 Μαΐου 2012, ο προσφεύγων ενημέρωσε το Γενικό Δικαστήριο ότι έλαβε γνώση, στις 30 Απριλίου 2012, ενός εγγράφου της Επιτροπής που του είχε διαβιβαστεί με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο και που περιείχε τη γνωμοδότηση την οποία αφορά το αίτημα της 4ης Ιανουαρίου 2012.

18 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου, αντιστοίχως, στις 3 και στις 17 Αυγούστου 2012, το Βασίλειο της Σουηδίας και η Δημοκρατία της Φινλανδίας ζήτησαν να παρέμβουν στην παρούσα διαδικασία υπέρ του προσφεύγοντος. Με διάταξη της 28ης Σεπτεμβρίου 2012, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου δέχθηκε τις ως άνω αιτήσεις παρεμβάσεως. Το Βασίλειο της Σουηδίας κατέθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως εμπροθέσμως. Η Δημοκρατία της Φινλανδίας δεν κατέθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως. Η Επιτροπή υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί του υπομνήματος παρεμβάσεως του Βασιλείου της Σουηδίας εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

19 Κατόπιν της μερικής ανανεώσεως των μελών του Γενικού Δικαστηρίου, η υπόθεση ανατέθηκε σε νέο εισηγητή δικαστή. Δεδομένου ότι αυτός τοποθετήθηκε στο δεύτερο τμήμα, στο τμήμα αυτό ανατέθηκε και η υπό κρίση υπόθεση.

20 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

21 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 5ης Σεπτεμβρίου 2014.

22 Με το δικόγραφο της προσφυγής ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση της 16ης Μαρτίου 2012·

— να ακυρώσει την απόφαση της 3ης Απριλίου 2012, καθόσον αυτή αρνείται την πρόσβαση στα επίδικα υπομνήματα·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

23 Με το από 3 Μαΐου 2012 έγγραφό του (βλ. σκέψη 17 ανωτέρω) ο προσφεύγων ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να κρίνει το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της 16ης Μαρτίου 2012 ως άνευ αντικειμένου.

24 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να κρίνει ως άνευ αντικειμένου το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της 16ης Μαρτίου 2012·

— να απορρίψει ως αβάσιμο το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της 3ης Απριλίου 2012·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

25 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η Επιτροπή ζήτησε, επικουρικώς, σε περίπτωση μερικής ακυρώσεως της αποφάσεως της 3ης Απριλίου 2012, να καταδικαστεί ο προσφεύγων, σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, στα δικαστικά του έξοδα επειδή συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι συναφώς, πράγμα το οποίο σημειώθηκε στα πρακτικά της

επ' ακροατηρίου συζητήσεως. Οι ως άνω εξαιρετικοί λόγοι είναι η δημοσίευση στο Διαδίκτυο ορισμένων εγγράφων σχετικών με την παρούσα δίκη και εγγράφων που αντάλλαξαν επ' αυτής η Επιτροπή και ο προσφεύγων.

26 Το Βασίλειο της Σουηδίας ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να ακυρώσει την απόφαση της 3ης Απριλίου 2012, καθόσον αυτή αρνείται την πρόσβαση στα επίδικα υπομνήματα.

Σκεπτικό

Επί του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως της 16ης Μαρτίου 2012

27 Γίνεται δεκτό κατά πάγια νομολογία ότι το αντικείμενο της διαφοράς, όπως καθορίστηκε με το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης, πρέπει να εξακολουθεί να έχει υπόσταση, παράλληλα με το έννομο συμφέρον, μέχρι την έκδοση της δικαστικής αποφάσεως, άλλως παρέλκει η έκδοση αποφάσεως, πρέπει δηλαδή η προσφυγή να μπορεί να καταστεί επωφελής, ως εκ του αποτελέσματός της, για τον διάδικο που την άσκησε (βλ. απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2011, LPN κατά Επιτροπής, T-29/08, Συλλογή, EU:T:2011:448, σκέψη 56 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

28 Από τα έγγραφα της δικογραφίας προκύπτει ότι ο προσφεύγων έλαβε στις 30 Απριλίου 2012 αντίγραφο της γνωμοδοτήσεως της Επιτροπής στην οποία αυτή του είχε αρνηθεί την πρόσβαση με την απόφασή της της 16ης Μαρτίου 2012.

29 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, όπως συμφωνούν ο προσφεύγων και η Επιτροπή, το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της 16ης Μαρτίου 2012 κατέστη άνευ αντικειμένου, οπότε η δίκη επί του εν λόγω αιτήματος πρέπει να καταργηθεί (βλ., επ' αυτού, απόφαση LPN κατά Επιτροπής, σκέψη 27 ανωτέρω, EU:T:2011:448, σκέψη 57).

Επί του αιτήματος μερικής ακυρώσεως της αποφάσεως της 3ης Απριλίου 2012

30 Προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως της 3ης Απριλίου 2012, ο προσφεύγων, υποστηριζόμενος από το Βασίλειο της Σουηδίας, προβάλλει έναν μόνο λόγο, στηριζόμενο, κατ' ουσίαν, σε παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, που προσδιορίζει το πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού. Με τον λόγο αυτόν ο προσφεύγων αμφισβητεί το συμπέρασμα που περιλαμβάνεται στην απόφαση της 3ης Απριλίου 2012, κατά το οποίο τα επίδικα υπομνήματα δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001.

31 Η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο του προβαλλόμενου λόγου με το αιτιολογικό, κατ' ουσίαν, ότι τα υπομνήματα που συντάσσει κράτος μέλος στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας δεν καλύπτονται από το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα. Αφενός, τα υπομνήματα αυτά πρέπει να λογίζονται ως έγγραφα του Δικαστηρίου τα οποία δεν καλύπτονται από το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα βάσει του άρθρου 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, με τη διευκρίνιση ότι ο κανονισμός 1049/2001 πρέπει να ερμηνεύεται σύμφωνα με τη διάταξη αυτή του πρωτογενούς δικαίου. Αφετέρου, αυτά δεν είναι έγγραφα «εις χείρας θεσμικού οργάνου», υπό την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, σε συνδυασμό με το άρθρο 3, στοιχείο α', του εν λόγω κανονισμού.

32 Πρώτον, πρέπει να σημειωθεί ότι δεν αμφισβητείται ότι, με την απόφαση της 3ης Απριλίου 2012, η Επιτροπή αρνήθηκε στον προσφεύγοντα την πρόσβαση στα επίδικα υπομνήματα, με το αιτιολογικό ότι τα υπομνήματα αυτά δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001 (βλ. σκέψη 15 ανωτέρω).

33 Δεύτερον, πρέπει να σημειωθεί ότι τόσο από τα δικόγραφα που κατέθεσαν οι διάδικοι όσο και από τις αγορεύσεις κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση προκύπτει ότι οι διάδικοι αυτοί διαφωνούν, κατ' ουσίαν, επί του αν τα επίδικα υπομνήματα εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001. Ειδικότερα, αφενός, οι απόψεις τους διαφέρουν ως προς τον χαρακτηρισμό των επίδικων υπομνημάτων ως εγγράφων «εις χείρας θεσμικού οργάνου» υπό την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, σε συνδυασμό με το άρθρο 3, στοιχείο α', του ίδιου κανονισμού. Αφετέρου, διαφωνούν όσον αφορά το ζήτημα αν τα επίδικα υπομνήματα αποκλείονται, από την ίδια τη φύση τους, από το πεδίο εφαρμογής του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

34 Υπό τις συνθήκες αυτές, για να εκτιμηθεί το βάσιμο του προβαλλόμενου λόγου, πρέπει να προσδιοριστεί, σε ένα πρώτο στάδιο, αν τα επίδικα υπομνήματα είναι έγγραφα ικανά να εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001, όπως τούτο ορίζεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, αυτού, σε συνδυασμό με το άρθρο του 3, πριν εξεταστεί, ενδεχομένως, σε ένα δεύτερο στάδιο, αν η ίδια η φύση των υπομνημάτων αυτών, που συντάχθηκαν στο στάδιο διαδικασίας προ της ασκήσεως προσφυγής λόγω παραβάσεως, εμποδίζει, εντούτοις, την εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού σε αίτημα προσβάσεως στα υπομνήματα αυτά λόγω του άρθρου 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, ακόμα και όταν πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001, όπως αυτές ορίζονται στις διατάξεις του ως άνω κανονισμού.

Επί του χαρακτηρισμού των επίδικων υπομνημάτων ως εγγράφων «εις χείρας θεσμικού οργάνου» υπό την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, σε συνδυασμό με το άρθρο 3, στοιχείο α', αυτού

35 Ο προσφεύγων, υποστηριζόμενος από το Βασίλειο της Σουηδίας, υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι τα επίδικα υπομνήματα εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001, διότι βρίσκονται στη διάθεση της Επιτροπής και υπάγονται στον τομέα αρμοδιότητάς της.

36 Το Βασίλειο της Σουηδίας προσθέτει ότι ο κανονισμός 1049/2001, όπως προκύπτει από το άρθρο 2, παράγραφος 3, αυτού, καλύπτει όλα τα έγγραφα «εις χείρας θεσμικού οργάνου» και τα οποία βρίσκονται στην κατοχή του, ανεξάρτητα από το αν πρόκειται για αντίγραφα ή για πρωτότυπα, από το αν διαβιβάστηκαν απευθείας στο οικείο θεσμικό όργανο ή αν του τα διαβίβασε το Δικαστήριο στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας, και χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η προέλευσή τους, οπότε, δεδομένου ότι τα επίδικα υπομνήματα υπάγονται σε τομέα αρμοδιότητας της Επιτροπής, εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού.

37 Η Επιτροπή φρονεί, αντιθέτως, ότι τα επίδικα υπομνήματα δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001, διότι δεν μπορούν να λογίζονται ως έγγραφα «εις χείρας» της υπό την έννοια των διατάξεων του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 και του άρθρου 3, στοιχείο α', του ίδιου κανονισμού. Τα υπομνήματα αυτά, απευθυνόμενα στο Δικαστήριο, διαβιβάστηκαν στην Επιτροπή από το Δικαστήριο μόνο με τη μορφή αντιγράφων και, δεδομένου ότι είναι δικόγραφα, δεν εμπίπτουν ούτε στη διοικητική δραστηριότητα της Επιτροπής ούτε, επομένως, στην αρμοδιότητά της, καθόσον μόνον η διοικητική δραστηριότητά της εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001.

38 Εισαγωγικώς, πρώτον, πρέπει να υπομνησθεί ότι ο κανονισμός 1049/2001, κατά την αιτιολογική σκέψη 1 αυτού, εμπνέεται από το άρθρο 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΕΕ σχετικά με ένα νέο στάδιο στη διαδικασία μιας διαρκώς στενότερης ένωσης των λαών της Ευρώπης, στην οποία οι αποφάσεις λαμβάνονται με τη μεγαλύτερη δυνατή διαφάνεια και όσο το δυνατόν εγγύτερα στους πολίτες. Όπως υπενθυμίζεται στην αιτιολογική σκέψη 2 του εν λόγω κανονισμού, το δικαίωμα προσβάσεως του κοινού στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων της Ένωσης συνδέεται με τον δημοκρατικό χαρακτήρα

αυτών (αποφάσεις της 1ης Ιουλίου 2008, Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, C-39/05 P και C-52/05 P, Συλλογή, EU:C:2008:374, σκέψη 34, και Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 15 ανωτέρω, EU:C:2010:541, σκέψη 68).

39 Προς τούτο, σκοπός του κανονισμού 1049/2001 είναι, όπως άλλωστε ορίζεται τόσο στην αιτιολογική σκέψη 4 όσο και στο άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού, να παρασχεθεί στο κοινό το ευρύτερο δυνατό δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων (αποφάσεις της 1ης Φεβρουαρίου 2007, Sison κατά Συμβουλίου, C-266/05 P, Συλλογή, EU:C:2007:75, σκέψη 61· της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-64/05 P, Συλλογή, EU:C:2007:802, σκέψη 53, και Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 15 ανωτέρω, EU:C:2010:541, σκέψη 69).

40 Δεύτερον, πρέπει να υπομνησθεί, καταρχάς, ότι, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, ο κανονισμός αυτός έχει εφαρμογή σε όλα τα έγγραφα «εις χείρας θεσμικού οργάνου», δηλαδή σε όσα συντάσσονται ή παραλαμβάνονται από αυτό και βρίσκονται στην κατοχή του, σε όλους τους τομείς δραστηριότητας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (απόφαση της 21ης Ιουλίου 2011, Σουηδία κατά MyTravel και Επιτροπής, C-506/08 P, Συλλογή, EU:C:2011:496, σκέψη 88). Ειδικότερα, το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα τα οποία βρίσκονται στην κατοχή του Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής καλύπτει όχι μόνο τα συντασσόμενα από τα εν λόγω θεσμικά όργανα έγγραφα αλλά και όσα αυτά παραλαμβάνουν από τρίτους, μεταξύ των οποίων καταλέγονται τα κράτη μέλη, όπως διευκρινίζει ρητώς το άρθρο 3, στοιχείο β', του ίδιου κανονισμού (αποφάσεις Σουηδία κατά Επιτροπής, σκέψη 39 ανωτέρω, EU:C:2007:802, σκέψη 55, και της 14ης Φεβρουαρίου 2012, Γερμανία κατά Επιτροπής, T-59/09, Συλλογή, EU:T:2012:75, σκέψη 27).

41 Στη συνέχεια, η έννοια του «εγγράφου», η οποία ορίζεται ευρέως στο άρθρο 3, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001 (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2007, API κατά Επιτροπής, T-36/04, Συλλογή, EU:T:2007:258, σκέψη 59), καλύπτει «οποιοδήποτε περιεχόμενο ανεξάρτητα από το χρησιμοποιηθέν υπόθεμα (γραμμένο σε χαρτί ή αποθηκευμένο υπό ηλεκτρονική μορφή, ή με ηχητική, οπτική ή οπτικοακουστική εγγραφή) που αφορά τις πολιτικές, τις δράσεις και τις αποφάσεις αρμοδιότητας του θεσμικού οργάνου».

42 Επομένως, ο ορισμός που περιλαμβάνεται στο άρθρο 3, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001 στηρίζεται, κατ' ουσίαν, στην ύπαρξη ενός περιεχομένου το οποίο διατηρείται και ενδέχεται να αναπαραχθεί ή στο οποίο δύναται να ανατρέχει κάποιος και μετά την παραγωγή του, με τη διευκρίνιση, αφενός, ότι η φύση του υποθέματος αποθηκεύσεως, το είδος και η φύση του αποθηκευόμενου περιεχομένου, όπως και το μέγεθος, η έκταση, η σημασία ή η παρουσίαση του περιεχομένου δεν ασκούν επιρροή επί του αν ένα περιεχόμενο καλύπτεται ή όχι από τον εν λόγω ορισμό και, αφετέρου, ότι ο μόνος περιορισμός που τίθεται όσον αφορά το περιεχόμενο το οποίο δύναται να αφορά ο ως άνω ορισμός είναι ότι το περιεχόμενο αυτό πρέπει να σχετίζεται με τις πολιτικές, τις δραστηριότητες ή τις αποφάσεις που εμπίπτουν στην αρμοδιότητα του οικείου θεσμικού οργάνου της Ένωσης (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2011, Dufour κατά ΕΚΤ, T-436/09, Συλλογή, EU:T:2011:634, σκέψεις 88 και 90 έως 93).

43 Τέλος, έχει κριθεί ότι, όπως προκύπτει από τον ευρύ ορισμό της εννοίας του εγγράφου, κατά το άρθρο 3, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001, καθώς και από τη διατύπωση, αλλά ακόμα από την ίδια την πρόβλεψη εξαιρέσεως, στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού αυτού, αφορώσας την προστασία των ένδικων διαδικασιών, βούληση του νομοθέτη της Ένωσης δεν ήταν να αποκλείσει τη δράση των θεσμικών οργάνων σε επίπεδο ένδικων διαφορών από το δικαίωμα προσβάσεως των πολιτών αλλά να προβλέψει συναφώς ότι τα όργανα αυτά αρνούνται τη δημοσιοποίηση των εγγράφων που άπτονται ένδικης διαδικασίας στις περιπτώσεις στις οποίες μια τέτοια δημοσιοποίηση θα παρακώλυε την ομαλή εξέλιξη της διαδικασίας την οποία αφορούν τα οικεία έγγραφα (απόφαση API κατά Επιτροπής, σκέψη 41 ανωτέρω, EU:T:2007:258, σκέψη 59).

44 Εν προκειμένω, καταρχάς, δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου, δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ (που κατέστη άρθρο 258 ΣΛΕΕ), προσφυγή λόγω παραβάσεως κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας, στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Επιτροπή κατά Αυστρίας, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2010:455).

45 Στη συνέχεια, επίσης δεν αμφισβητείται ότι, στο πλαίσιο της αφορώσας την εν λόγω υπόθεση ένδικης διαδικασίας, το Δικαστήριο διαβίβασε στην Επιτροπή αντίγραφα των επίδικων υπομνημάτων.

46 Τέλος, η Επιτροπή δεν αμφισβητεί ότι αντίγραφα των επίδικων υπομνημάτων βρίσκονται στην κατοχή της.

47 Επομένως, όπως υποστηρίζει κατ' ουσίαν ο προσφεύγων, υποστηριζόμενος από το Βασίλειο της Σουηδίας, η Επιτροπή έλαβε, κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων της στο πλαίσιο δραστηριότητας αφορώσας ένδικη διαδικασία, έγγραφα που συνέταξε κράτος μέλος, ως τρίτος περί του οποίου γίνεται λόγος στο άρθρο 3, στοιχείο β', του κανονισμού 1049/2001, και ότι τα έγγραφα αυτά βρίσκονται στην κατοχή της, υπό την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού, σε συνδυασμό με το άρθρο 3, στοιχείο α', αυτού.

48 Επομένως, λαμβανομένων υπόψη των σκέψεων 40 έως 43 ανωτέρω, τα επίδικα υπομνήματα πρέπει να λογίζονται ως έγγραφα «εις χείρας θεσμικού οργάνου» υπό την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, σε συνδυασμό με το άρθρο 3, στοιχείο α', αυτού.

49 Το συμπέρασμα αυτό δεν κλονίζεται από τα επιχειρήματα της Επιτροπής.

50 Πρώτον, η Επιτροπή παρατηρεί ότι τα επίδικα υπομνήματα δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν ως έγγραφα υπό την έννοια των διατάξεων του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 και του άρθρου 3, στοιχείο α', του ίδιου κανονισμού, διότι δεν απευθύνονταν στην ίδια, αλλά στο Δικαστήριο, και ότι το τελευταίο της διαβίβασε απλώς αντίγραφα.

51 Ωστόσο, αφενός, μολονότι, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, μόνον τα «έγγραφα εις χείρας θεσμικού οργάνου, δηλαδή όσα συντάσσονται ή παραλαμβάνονται από αυτό και βρίσκονται στην κατοχή του», εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού, εντούτοις, η διάταξη αυτή ουδόλως εξαρτά την εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού στα έγγραφα «που παραλαμβάνει» το ως άνω όργανο από την προϋπόθεση ότι το οικείο έγγραφο απεστάλη στο όργανο αυτό από τον συντάκτη του.

52 Επομένως, και λαμβανομένου υπόψη του σκοπού του κανονισμού 1049/2001, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 39 ανωτέρω, που συνίσταται στην όσο το δυνατόν ευρύτερη παροχή στο κοινό δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το γεγονός ότι τα επίδικα υπομνήματα ούτε απευθύνθηκαν ούτε διαβιβάστηκαν απευθείας στην Επιτροπή από το κράτος μέλος δεν είναι ικανό να αποκλείσει τον χαρακτηρισμό τους ως εγγράφων «εις χείρας» της Επιτροπής υπό την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001. Εν πάση περιπτώσει, πράγματι, τα υπομνήματα αυτά παρελήφθησαν από την Επιτροπή και βρίσκονται στην κατοχή της.

53 Αφετέρου, όσον αφορά το γεγονός ότι η Επιτροπή παρέλαβε απλώς αντίγραφα των επίδικων υπομνημάτων και όχι τα πρωτότυπα των τελευταίων που απευθύνονταν στο Δικαστήριο, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως σημειώθηκε στις σκέψεις 41 και 42 ανωτέρω, η έννοια του εγγράφου ορίζεται ευρέως στο άρθρο 3, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001, στηριζόμενη στην ύπαρξη ενός περιεχομένου «το οποίο διατηρείται».

54 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι δεν ασκεί επιρροή επί της υπάρξεως εγγράφου υπό την έννοια του άρθρου 3, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001 το ότι τα επίδικα υπομνήματα διαβιβάστηκαν στην Επιτροπή με τη μορφή αντιγράφων και όχι με τη μορφή πρωτοτύπων.

55 Δεύτερον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 2 του κανονισμού 1049/2001 και του άρθρου 3, στοιχείο α′, της προτάσεως κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ 2000, C 177 E, σ. 70), ο νομοθέτης θέλησε να περιλάβει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001 μόνον τα έγγραφα που αφορούν τις διοικητικές δραστηριότητες της Επιτροπής, αποκλειομένης της δραστηριότητάς της που αφορά ένδικες διαδικασίες. Κατά την Επιτροπή, όμως, τα επίδικα υπομνήματα δεν εμπίπτουν ούτε στη διοικητική δραστηριότητά της ούτε στην αρμοδιότητά της.

56 Αφενός, τα επιχειρήματα της Επιτροπής που στηρίζονται στο ότι, λαμβανομένης υπόψη της προθέσεως του νομοθέτη της Ένωσης, μόνον τα έγγραφα που αφορούν τη διοικητική δραστηριότητά της εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001 πρέπει να απορριφθούν, στο πλαίσιο του παρόντος σταδίου εξελίξεως των κανόνων περί του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα, όπως αυτοί προκύπτουν από τον κανονισμό αυτό.

57 Πράγματι, μολονότι, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 2 του κανονισμού 1049/2001, «[η] διαφάνεια εξασφαλίζει μεγαλύτερη συμμετοχή των πολιτών στη διαδικασία λήψης αποφάσεων και, παράλληλα, εγγυάται μεγαλύτερη νομιμότητα, αποτελεσματικότητα και υπευθυνότητα της διοίκησης έναντι του πολίτη σε ένα δημοκρατικό σύστημα», εντούτοις, όπως συνάγεται από τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 43 ανωτέρω, από τον ευρύ ορισμό της εννοίας του εγγράφου, στο άρθρο 3, στοιχείο α′, του κανονισμού 1049/2001, καθώς και από τη διατύπωση, ακόμη δε από την πρόβλεψη εξαιρέσεως, στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού αυτού, αφορώσας την προστασία των ένδικων διαδικασιών, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, βούληση του νομοθέτη της Ένωσης δεν ήταν να αποκλείσει τη δράση των θεσμικών οργάνων που αφορά ένδικες διαφορές από το δικαίωμα προσβάσεως των πολιτών. Η ως άνω διαπίστωση επιβάλλεται για τον επιπρόσθετο λόγο ότι ο κανονισμός αυτός δεν προβλέπει ούτε αποκλεισμό από το πεδίο εφαρμογής του της δραστηριότητας των θεσμικών οργάνων της Ένωσης ούτε περιορισμό του πεδίου αυτού μόνο στη διοικητική δραστηριότητα.

58 Επιπλέον, οι διευκρινίσεις που περιλαμβάνονται στην πρόταση κανονισμού που μνημονεύεται στη σκέψη 55 ανωτέρω, υπό την έννοια ότι μόνον τα διοικητικά έγγραφα καλύπτονται από το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα, δεν ασκεί επιρροή επί της προθέσεως του νομοθέτη, δεδομένου ότι, στη διαδικασία συναποφάσεως την οποία προβλέπει το άρθρο 251 ΕΚ (που κατέστη άρθρο 294 ΣΛΕΕ), δυνάμει του οποίου εκδόθηκε ο κανονισμός 1049/2001 σύμφωνα με το άρθρο 255 ΕΚ (που αντικαταστάθηκε κατ' ουσίαν από το άρθρο 15 ΣΛΕΕ), μολονότι η Επιτροπή έχει την εξουσία αναλήψεως πρωτοβουλίας, τον κανονισμό εκδίδουν το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, ενδεχομένως αφού τροποποιήσουν την πρόταση της Επιτροπής. Ο περιορισμός, όμως, του πεδίου εφαρμογής του δικαιώματος προσβάσεως μόνο στα διοικητικά έγγραφα, τον οποίο είχε αρχικώς προτείνει η Επιτροπή, δεν περιλαμβάνεται στο κείμενο του άρθρου 3, στοιχείο α′, του κανονισμού 1049/2001.

59 Εξάλλου, όσον αφορά τα επιχειρήματα τα οποία στηρίζονται, στο πλαίσιο αυτό, στο ότι τα επίδικα υπομνήματα είναι έγγραφα του Δικαστηρίου ή έγγραφα που διαβιβάστηκαν από αυτό κατά την άσκηση της δικαστικής δραστηριότητάς του, οπότε αποκλείονται από το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα, πρέπει να σημειωθεί ότι τα επιχειρήματα αυτά είναι κατ' ουσίαν ταυτόσημα προς τα εξεταζόμενα στις σκέψεις 67 έως 112 κατωτέρω, σχετικά με τις συνέπειες του άρθρου 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ επί του πεδίου εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001 και σχετικά με τον αποκλεισμό των επίδικων υπομνημάτων, λόγω της ειδικής τους φύσεως, από το πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού. Επομένως, για τη σχετική εξέταση γίνεται παραπομπή στην ανάλυση που περιλαμβάνεται στις σκέψεις αυτές.

60 Αφετέρου, πρέπει να γίνει δεκτό, όπως προβάλλουν ο προσφεύγων και το Βασίλειο της Σουηδίας, ότι επίσης εσφαλμένως η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα επίδικα υπομνήματα δεν της διαβιβάστηκαν κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων της.

61 Πράγματι, όπως τούτο προκύπτει από τις σκέψεις 44 και 45 ανωτέρω, τα επίδικα υπομνήματα διαβιβάστηκαν στην Επιτροπή στο πλαίσιο προσφυγής λόγω παραβάσεως, την οποία η ίδια είχε ασκήσει στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων της βάσει του άρθρου 226 ΕΚ (που κατέστη άρθρο 258 ΣΛΕΕ). Έτσι, η Επιτροπή τα παρέλαβε στο πλαίσιο της ασκήσεως των αρμοδιοτήτων της.

62 Βάσει των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να συναχθεί ότι τα επίδικα υπομνήματα αποτελούν έγγραφα «εις χείρας θεσμικού οργάνου» υπό την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, σε συνδυασμό με το άρθρο 3, στοιχείο α', αυτού. Επομένως, λαμβανομένων υπόψη των διατάξεων του εν λόγω κανονισμού, τα ως άνω υπομνήματα εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού.

63 Υπό τις συνθήκες αυτές, όπως προκύπτει από τη σκέψη 34 ανωτέρω, πρέπει να εξεταστεί, σε ένα δεύτερο στάδιο, αν παρά ταύτα το άρθρο 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ εμποδίζει την εφαρμογή του κανονισμού 1049/2001 στα επίδικα υπομνήματα λόγω της ειδικής τους φύσεως.

Επί των συνεπειών του άρθρου 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ για την εφαρμογή του κανονισμού 1049/2001

64 Ο προσφεύγων, υποστηριζόμενος από το Βασίλειο της Σουηδίας, υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι, καθόσον προκύπτει από τη νομολογία ότι τα υπομνήματα της Επιτροπής εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001, σε αυτό πρέπει να συμπεριληφθούν και τα υπομνήματα κράτους μέλους που διαβιβάζονται από το Δικαστήριο στην Επιτροπή στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας. Επιπλέον, αφενός, ο προσφεύγων παρατηρεί ότι η διαπίστωση αυτή δεν επηρεάζεται ούτε από το άρθρο 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, το οποίο προβλέπει απλώς ένα πάγιο ελάχιστο όριο όσον αφορά την πρόσβαση στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, ούτε από τους κανόνες που έχουν εφαρμογή στα έγγραφα του Δικαστηρίου, καθόσον οι τελευταίοι δεν εφαρμόζονται στους διαδίκους. Αφετέρου, η εξαίρεση σχετικά με την προστασία των ενδίκων διαδικασιών, την οποία προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 καθώς και ο κανονισμός αυτός στο σύνολό του θα καθίσταντο άνευ αντικειμένου αν τα υπομνήματα που έχει στην κατοχή της η Επιτροπή δεν ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού.

65 Το Βασίλειο της Σουηδίας προσθέτει, αφενός, ότι η περίσταση ότι τα υπομνήματα κράτους μέλους καλύπτονται, ενώπιον του Δικαστηρίου, από το άρθρο 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ δεν επηρεάζει το γεγονός ότι, όταν τα υπομνήματα αυτά διαβιβάζονται στην Επιτροπή, έχει εφαρμογή ο κανονισμός 1049/2001, με την παρατήρηση ότι επίσης από τη νομολογία προκύπτει ότι τα υπομνήματα κράτους μέλους εμπίπτουν στον εν λόγω κανονισμό. Προσθέτει, αφετέρου, ότι, σε αντίθεση με όσα διατείνεται η Επιτροπή, το άρθρο 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ δεν καθίσταται άνευ αντικειμένου σε περίπτωση που συμπεριληφθούν τα υπομνήματα κράτους μέλους στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001, δεδομένου ότι η προστασία των ενδίκων διαδικασιών μπορεί να εξασφαλίζεται, ενδεχομένως, με άρνηση προσβάσεως στηριζόμενη στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.

66 Η Επιτροπή αντιτείνει, κατ' ουσίαν, ότι, σε αντίθεση με τα δικά της υπομνήματα, τα υπομνήματα κράτους μέλους πρέπει να λογίζονται ως έγγραφα του Δικαστηρίου υπαγόμενα στη δικαιοδοτική δραστηριότητά του, οπότε, λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, τα υπομνήματα αυτά αποκλείονται από το γενικό δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα και διέπονται από τους ειδικούς κανόνες περί προσβάσεως στα δικαστικά έγγραφα. Κάθε ερμηνεία δεχόμενη ότι πρέπει να παρέχεται πρόσβαση στα υπομνήματα κράτους μέλους θα καθιστούσε άνευ αντικειμένου τόσο το άρθρο 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ όσο και τους ειδικούς κανόνες περί προσβάσεως στα δικαστικά έγγραφα.

67 Πρώτον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία, τόσο από το γράμμα των σχετικών διατάξεων των Συνθηκών όσο και από την οικονομία του κανονισμού 1049/2001 και τους σκοπούς της κανονιστικής ρυθμίσεως της Ένωσης στον τομέα αυτόν προκύπτει ότι η δικαιοδοτική δραστηριότητα

καθαυτή αποκλείεται από το πεδίο εφαρμογής του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα που προβλέπει η ως άνω ρύθμιση (απόφαση Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 15 ανωτέρω, EU:C:2010:541, σκέψη 79).

68 Πράγματι, αφενός, όσον αφορά τις κρίσιμες διατάξεις των Συνθηκών, από το άρθρο 15 ΣΛΕΕ, το οποίο, διευρύνον το πεδίο εφαρμογής της αρχής της διαφανείας, αντικατέστησε το άρθρο 255 ΕΚ βάσει του οποίου είχε εκδοθεί ο κανονισμός 1049/2001, προκύπτει σαφέστατα ότι, δυνάμει της παραγράφου 3, τέταρτο εδάφιο, αυτού, το Δικαστήριο υπόκειται στις υποχρεώσεις διαφανείας μόνον κατά την άσκηση των διοικητικών του καθηκόντων (βλ., επ' αυτού, απόφαση Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 15 ανωτέρω, EU:C:2010:541, σκέψεις 80 και 81). Επομένως, ο δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ αποκλεισμός του Δικαστηρίου από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης που υπόκεινται, βάσει του άρθρου 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, στις εν λόγω υποχρεώσεις δικαιολογείται ακριβώς από τη φύση της δικαιοδοτικής λειτουργίας που οφείλει να ασκεί, σύμφωνα με το άρθρο 19, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, ΣΕΕ (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 15 ανωτέρω, EU:C:2010:541, σκέψη 82).

69 Αφετέρου, η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται επίσης από την οικονομία του κανονισμού 1049/2001, ο οποίος έχει ως νομική βάση το ίδιο το άρθρο 255 ΕΚ. Συγκεκριμένα, το άρθρο 1, στοιχείο α', του κανονισμού αυτού, διευκρινίζοντας το πεδίο εφαρμογής του, αποκλείει το Δικαστήριο, παραλείποντας να αναφερθεί σε αυτό, από τα θεσμικά όργανα που υπόκεινται στις υποχρεώσεις διαφανείας τις οποίες προβλέπει, ενώ το άρθρο 4 του κανονισμού αυτού αφιερώνει μία από τις εξαιρέσεις από το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων ακριβώς στην προστασία των ενδίκων διαδικασιών (απόφαση Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 15 ανωτέρω, EU:C:2010:541, σκέψη 83).

70 Δεύτερον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όσον αφορά τα υπομνήματα της Επιτροπής, το Δικαστήριο έκρινε ότι τα υπομνήματα που κατατίθενται ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας έχουν εντελώς ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, καθόσον μετέχουν, εκ της φύσεώς τους, πολύ περισσότερο στη δικαιοδοτική δραστηριότητα των δικαστηρίων αυτών παρά στη διοικητική δραστηριότητα της Επιτροπής, ενώ εξάλλου στην περίπτωση της τελευταίας αυτής δραστηριότητας δεν απαιτείται το ίδιο εύρος προσβάσεως στα έγγραφα σε σχέση με αυτό που απαιτείται στην περίπτωση της νομοθετικής δραστηριότητας οργάνου της Ένωσης (απόφαση Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 15 ανωτέρω, EU:C:2010:541, σκέψη 77).

71 Πράγματι, κατά τη νομολογία αυτή, τα ως άνω υπομνήματα συντάσσονται αποκλειστικά για τους σκοπούς της εν λόγω ένδικης διαδικασίας και συνιστούν το ουσιώδες στοιχείο της διαδικασίας αυτής. Ο προσφεύγων οριοθετεί τη διαφορά με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο, ειδικότερα δε, στο πλαίσιο ειδικότερα της έγγραφης διαδικασίας —καθόσον η προφορική διαδικασία δεν είναι υποχρεωτική— οι διάδικοι παρέχουν στο Δικαστήριο τα στοιχεία βάσει των οποίων αυτό πρόκειται να εκδώσει τη δικαστική του απόφαση (απόφαση Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 15 ανωτέρω, EU:C:2010:541, σκέψη 78).

72 Τρίτον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα κατατιθέμενα από κράτος μέλος στο Δικαστήριο υπομνήματα στο πλαίσιο προσφυγής λόγω παραβάσεως ασκηθείσας από την Επιτροπή στρεφόμενης κατά του κράτους αυτού έχουν, όπως και τα υπομνήματα της τελευταίας, ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, καθόσον αφορούν επίσης, από την ίδια τη φύση τους, τη δικαιοδοτική δραστηριότητα του Δικαστηρίου.

73 Πράγματι, δεδομένου ότι, με τα υπομνήματά του, το καθού κράτος μέλος μπορεί να προβάλει μεταξύ άλλων, κατά τη νομολογία, όλα τα μέσα που έχει στη διάθεσή του για να αμυνθεί (αποφάσεις της 16ης Σεπτεμβρίου 1999, Επιτροπή κατά Ισπανίας, C-414/97, Συλλογή, EU:C:1999:417, σκέψη 19, και της 15ης Φεβρουαρίου 2007, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, C-34/04, Συλλογή, EU:C:2007:95, σκέψη 49), πρέπει να γίνει δεκτό ότι, απαντώντας στις αιτιάσεις της Επιτροπής οι οποίες οριοθετούν το αντικείμενο της διαφοράς, τα υπομνήματα του καθού κράτους μέλους παρέχουν στο Δικαστήριο τα στοιχεία βάσει των οποίων αυτό θα κληθεί να εκδώσει τη δικαστική απόφασή του.

74 Τέταρτον, από τη νομολογία περί της εξαιρέσεως η οποία αφορά την προστασία των ενδίκων («δικαστικών») διαδικασιών υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 προκύπτει σαφώς ότι τα υπομνήματα της Επιτροπής εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού, ενώ, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 70 ανωτέρω, αφορούν τη δικαιοδοτική δραστηριότητα των δικαστηρίων της Ένωσης και ότι η τελευταία αυτή δραστηριότητα δεν εμπίπτει, κατά το άρθρο 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, στο δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα.

75 Πράγματι, καταρχάς, από τη νομολογία αυτή προκύπτει ότι ο όρος «δικαστικές διαδικασίες» έχει την έννοια ότι η προστασία του δημοσίου συμφέροντος απαγορεύει τη δημοσιοποίηση του περιεχομένου των εγγράφων που έχουν καταρτιστεί αποκλειστικά για μια συγκεκριμένη ένδικη διαδικασία (βλ. απόφαση της 6ης Ιουλίου 2006, Franchet και Byk κατά Επιτροπής, T-391/03 και T-70/04, Συλλογή, EU:T:2006:190, σκέψεις 88 και 89 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 2012, Jurašinović κατά Συμβουλίου, T-63/10, Συλλογή, EU:T:2012:516, σκέψη 66). Οι τελευταίοι αυτοί όροι καλύπτουν όχι μόνον τα κατατιθέμενα υπομνήματα ή δικόγραφα, τα εσωτερικά έγγραφα που αφορούν την εξέταση της εκκρεμούς υποθέσεως, αλλά και τη συναφή με την υπόθεση αλληλογραφία μεταξύ της ενδιαφερομένης Γενικής Διευθύνσεως και της οικείας νομικής υπηρεσίας ή του οικείου δικηγορικού γραφείου (αποφάσεις Franchet και Byk κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, EU:T:2006:190, σκέψη 90, και Jurašinović κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα, EU:T:2012:516, σκέψη 67).

76 Στη συνέχεια, βάσει του ορισμού αυτού της εννοίας των «δικαστικών διαδικασιών», το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι τα κατατιθέμενα από την Επιτροπή ενώπιον του δικαστή της Ένωσης υπομνήματα εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της εξαιρέσεως περί της προστασίας των δικαστικών διαδικασιών, που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, καθόσον αφορούν προστατευόμενο συμφέρον (απόφαση API κατά Επιτροπής, σκέψη 41 ανωτέρω, EU:T:2007:258, σκέψη 60).

77 Τέλος, το Δικαστήριο αναγνώρισε την ύπαρξη γενικού τεκμηρίου σύμφωνα με το οποίο η δημοσιοποίηση των υπομνημάτων που ένα θεσμικό όργανο έχει καταθέσει στο πλαίσιο δικαστικής διαδικασίας θίγει την προστασία της διαδικασίας αυτής υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 όσο η εν λόγω διαδικασία είναι εκκρεμής (απόφαση Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 15 ανωτέρω, EU:C:2010:541, σκέψη 94).

78 Το γεγονός ότι οι ως άνω αποφάσεις περιέλαβαν τα υπομνήματα των θεσμικών οργάνων στο πεδίο εφαρμογής της εξαιρέσεως περί της προστασίας των δικαστικών διαδικασιών προϋποθέτει, όπως ορθώς παρατηρούν ο προσφεύγων και το Βασίλειο της Σουηδίας, αλλά και όπως επίσης δέχεται κατά τα λοιπά και η Επιτροπή, ότι τα εν λόγω υπομνήματα, παρά τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους τα οποία συνοψίζονται στις σκέψεις 70 και 71 ανωτέρω, εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001, χωρίς το συμπέρασμα αυτό να κλονίζεται από το γεγονός ότι, δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, η δικαιοδοτική δραστηριότητα του Δικαστηρίου αποκλείεται από το πεδίο εφαρμογής του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα.

79 Από τις ανωτέρω σκέψεις συνάγεται ότι, μολονότι αφορούν τη δικαιοδοτική δραστηριότητα των δικαστηρίων της Ένωσης, τα κατατιθέμενα ενώπιόν τους από θεσμικό όργανο υπομνήματα δεν αποκλείονται, λόγω του άρθρου 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, από το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα.

80 Πρέπει να γίνει δεκτό, κατ' αναλογία, ότι τα κατατιθέμενα από κράτος μέλος στο πλαίσιο διαδικασίας λόγω παραβάσεως υπομνήματα, όπως είναι τα επίδικα, δεν καλύπτονται, όπως ούτε και εκείνα της Επιτροπής, από τον αποκλεισμό του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα τον οποίο προβλέπει, όσον αφορά τη δικαιοδοτική δραστηριότητα του Δικαστηρίου, το άρθρο 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

81 Πράγματι, πέραν του γεγονότος ότι τα υπομνήματα της Επιτροπής και εκείνα κράτους μέλους στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας έχουν κοινά ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 72 και 73 ανωτέρω, πρέπει να σημειωθεί ότι ούτε το άρθρο 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ ούτε το γεγονός ότι τα υπομνήματα αυτά προέρχονται από διαφορετικούς διαδίκους ούτε η φύση των υπομνημάτων αυτών επιβάλλουν να γίνεται διάκριση, όσον αφορά την υπαγωγή τους στο πεδίο εφαρμογής του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα, μεταξύ των υπομνημάτων της Επιτροπής και εκείνων κράτους μέλους. Επομένως, σε αντίθεση με όσα παρατήρησε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το άρθρο 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι καθιερώνει, όσον αφορά την πρόσβαση στα υπομνήματα που συντάσσονται στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας, έναν κανόνα συνδεόμενο με την ιδιότητα του συντάκτη του οικείου υπομνήματος, που να επιβάλλει να γίνεται διάκριση μεταξύ των υπομνημάτων θεσμικών οργάνων στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας και εκείνων των κρατών μελών, στο πλαίσιο του ενώπιον του δικαστή της Ένωσης σταδίου διαδικασίας λόγω παραβάσεως.

82 Αντιθέτως, πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ, αφενός, του δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ αποκλεισμού της δικαιοδοτικής δραστηριότητας του Δικαστηρίου από το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα και, αφετέρου, των υπομνημάτων που συντάσσονται στο πλαίσιο μιας τέτοιας διαδικασίας, τα οποία, μολονότι αφορούν την εν λόγω δικαιοδοτική δραστηριότητα, εντούτοις δεν εμπίπτουν στον αποκλεισμό τον οποίο προβλέπει η ως άνω διάταξη και διέπονται, αντιθέτως, από το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα.

83 Επομένως, το άρθρο 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ δεν αποκλείει το ενδεχόμενο να εμπίπτουν τα επίδικα υπομνήματα στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001, εφόσον όμως πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής του τελευταίου αυτού κανονισμού και υπό την επιφύλαξη της εφαρμογής, ενδεχομένως, κάποιας από τις εξαιρέσεις περί των οποίων γίνεται λόγος στο άρθρο 4 του εν λόγω κανονισμού και της προβλεπομένης στην παράγραφο 5 της διατάξεως αυτής δυνατότητας του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους να ζητήσει από το οικείο θεσμικό όργανο να μη δημοσιοποιήσει τα υπομνήματά του.

84 Το συμπέρασμα αυτό δεν κλονίζεται από τα επιχειρήματα της Επιτροπής.

85 Πρώτον, η Επιτροπή εκτιμά ότι πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ των δικών της υπομνημάτων και των υποβαλλόμενων από κράτος μέλος. Τα τελευταία, απευθυνόμενα στο Δικαστήριο, πρέπει να λογίζονται ως έγγραφα του Δικαστηρίου υπαγόμενα στη δικαιοδοτική δραστηριότητά του, οπότε, σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, τα υπομνήματα αυτά αποκλείονται από το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα και διέπονται από τους ειδικούς κανόνες περί προσβάσεως στα δικαστικά έγγραφα. Η διάκριση αυτή επιβάλλεται, επίσης, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας. Καταρχάς, καθόσον το Δικαστήριο, στην απόφασή του Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 15 ανωτέρω (EU:C:2010:541), περιορίστηκε να αποφανθεί επί των υπομνημάτων της Επιτροπής, χωρίς να κάνει λόγο για εκείνα των κρατών μελών, θέλησε να αποκλείσει τα υπομνήματα αυτά από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001. Στη συνέχεια, οι παρατηρήσεις που διαλαμβάνονται στη σκέψη 87 της εν λόγω αποφάσεως όσον αφορά την ισότητα των όπλων δεν θα είχαν νόημα παρά μόνον αν τα υπομνήματα της Επιτροπής και εκείνα κράτους μέλους αντιμετωπίζονταν διαφορετικά. Τέλος, η νομολογία κατά την οποία διάδικος μπορεί να δημοσιεύσει τα δικά του υπομνήματα δεν σημαίνει ότι κάθε θεσμικό όργανο έχει την υποχρέωση να παρέχει πρόσβαση στα υπομνήματα κάθε κράτους μέλους, θα ήταν δε άνευ αντικειμένου αν η Επιτροπή είχε την υποχρέωση να δημοσιοποιεί επίσης τα υπομνήματα των κρατών μελών.

86 Συναφώς, πρώτον, πρέπει να σημειωθεί ότι, σε αντίθεση με την επιχειρηματολογία της Επιτροπής, όσον αφορά τις συνέπειες του άρθρου 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ επί του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα δεν υπάρχει λόγος να γίνεται διάκριση μεταξύ υπομνημάτων του εν λόγω θεσμικού οργάνου και εκείνων κράτους μέλους, όπως προκύπτει κατ' ουσίαν από τη σκέψη 81 ανωτέρω. Ουδόλως προκύπτει από τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 70 και 71 ανωτέρω ότι

τα υπομνήματα της Επιτροπής, καθόσον αφορούν τη δικαιοδοτική δραστηριότητα του επιληφθέντος δικαστηρίου, πρέπει να λογίζονται ως δικά του έγγραφα. Αντιθέτως, όπως κατά τα λοιπά δέχεται η Επιτροπή, τα δικά της υπομνήματα εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001.

87 Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να προστεθεί ότι, όπως εξήγησε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, η συλλογιστική της στηρίζεται στην παραδοχή ότι τόσο τα δικά της υπομνήματα όσο και εκείνα κράτους μέλους, λόγω της διαβιβάσεώς τους στο Δικαστήριο, καθίστανται έγγραφα του τελευταίου, με τη διευκρίνιση ότι, κατά την Επιτροπή, τα υπομνήματά της εξακολουθούν παράλληλα να είναι έγγραφα του θεσμικού αυτού οργάνου, οπότε έχουν έτσι διττό χαρακτήρα. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή παραδέχεται με τον τρόπο αυτόν ότι ο ως άνω χαρακτηρισμός, αν υποτεθεί ότι είναι ορθός, των δικών της υπομνημάτων ως εγγράφων του Δικαστηρίου ουδόλως εμποδίζει τη δυνατότητα να εμπίπτουν τα ίδια αυτά υπομνήματα στο πεδίο εφαρμογής του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα.

88 Υπό τις συνθήκες αυτές, η διάκριση στην οποία προβαίνει η Επιτροπή μεταξύ των δικών της υπομνημάτων και εκείνων κράτους μέλους στην πραγματικότητα δεν στηρίζεται, όπως διατείνεται, στη φύση τους ως εγγράφων του Δικαστηρίου αλλά στο γεγονός ότι προέρχονται από διαφορετικό διάδικο. Σχετικά με την τελευταία αυτή πτυχή, αρκεί να υπομνησθεί ότι, όπως προκύπτει κατ' ουσίαν από τη σκέψη 81 ανωτέρω, η ως άνω διαφορά δεν είναι ικανή να δικαιολογήσει τη διαφορετική μεταχείριση των υπομνημάτων της Επιτροπής και εκείνων κράτους μέλους.

89 Δεύτερον, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, καμία διάκριση μεταξύ των δικών της υπομνημάτων και εκείνων κράτους μέλους δεν προκύπτει από τη νομολογία την οποία αυτή παραθέτει συναφώς.

90 Πράγματι, καταρχάς, όπως παρατηρεί κατά τα λοιπά η Επιτροπή, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 15 ανωτέρω (EU:C:2010:541), δεν τέθηκε στην κρίση του Δικαστηρίου το ζήτημα της προσβάσεως στα εις χείρας της Επιτροπής υπομνήματα κράτους μέλους. Επομένως, δεδομένου ότι το Δικαστήριο περιορίστηκε να αποφανθεί επί της αχθείσας ενώπιόν του διαφοράς, από την απόφαση αυτή δεν μπορεί να συναχθεί ότι η πρόσβαση στα έγγραφα περιορίζεται μόνο στα υπομνήματα που συντάσσουν τα θεσμικά όργανα της Ένωσης, αποκλειομένων των υπομνημάτων των κρατών μελών.

91 Στη συνέχεια, για τον ίδιο λόγο, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της Επιτροπής σχετικά με τις εκ μέρους του Δικαστηρίου παρατηρήσεις στο πλαίσιο της ισότητας των όπλων, καθόσον, δεχόμενο, στη σκέψη 87 της αποφάσεώς του Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 15 ανωτέρω (EU:C:2010:541), ότι «μόνο το θεσμικό όργανο το οποίο αφορά μια αίτηση προσβάσεως στα έγγραφά του, και όχι το σύνολο των διαδίκων, θα υπέκειτο στην υποχρέωση [δημοσιοποιήσεως]», το Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε επί καταστάσεως όπου υποβάλλεται στην Επιτροπή αίτημα προσβάσεως στα υπομνήματα κράτους μέλους. Πράγματι, από τις αιτιολογίες που εκτίθενται στη σκέψη 87 της αποφάσεως Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 15 ανωτέρω (EU:C:2010:541), ειδικότερα από τον συνδυασμό τους με τη σκέψη 91 της ίδιας αποφάσεως, προκύπτει ότι το Δικαστήριο απλώς δέχθηκε ότι, καθόσον μόνον το οικείο θεσμικό όργανο, σε αντίθεση με άλλους διαδίκους σε ένδικη διαδικασία, υπόκειται στην υποχρέωση διαφανείας σύμφωνα με τους κανόνες του κανονισμού 1049/2001, η ισότητα των όπλων θα θιγόταν αν το κάθε θεσμικό όργανο είχε την υποχρέωση να παρέχει πρόσβαση στα δικά του υπομνήματα που αφορούν εκκρεμή ένδικη διαδικασία.

92 Επιπλέον, αφενός, η παρατήρηση αυτή, που περιλαμβάνεται στη σκέψη 87 της αποφάσεως Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 15 ανωτέρω (EU:C:2010:541), διατυπώθηκε στο πλαίσιο υποθέσεως διαφορετικής από την υπό κρίση. Πράγματι, αφορά την εξέταση του περιεχομένου της εξαιρέσεως περί προστασίας των δικαστικών διαδικασιών, όπως προκύπτει από το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, σχετικά με αίτημα προσβάσεως στα υπομνήματα της Επιτροπής στο πλαίσιο εκκρεμών δικαστικών διαδικασιών. Συναφώς, το Δικαστήριο τόνισε, στη σκέψη 86 της ίδιας αποφάσεως, ότι, αν το περιεχόμενο των υπομνημάτων της Επιτροπής

καθίστατο αντικείμενο δημόσιας συζητήσεως, οι κριτικές που θα διατυπώνονταν έναντι των υπομνημάτων αυτών, πέραν της πραγματικής νομικής τους σημασίας, θα ενείχαν τον κίνδυνο να επηρεάσουν τη θέση που υποστηρίζει το θεσμικό αυτό όργανο ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης, αποφαινόμενο, στη σκέψη 87 της αποφάσεώς του, ότι η κατάσταση αυτή θα μπορούσε να νοθεύσει την ισορροπία μεταξύ των διαδίκων, καθόσον μόνο το θεσμικό όργανο θα υπέκειτο στην υποχρέωση δημοσιοποιήσεως των υπομνημάτων του σε περίπτωση αιτήματος προσβάσεως στα έγγραφά του. Αντιθέτως, η υπό κρίση υπόθεση αφορά αίτημα προσβάσεως σε υπομνήματα αφορώντα περατωθείσα διαδικασία, οπότε οι παρατηρήσεις που στηρίζονται στην ισότητα των όπλων, όπως εκτίθενται στις σκέψεις 86 και 87 της αποφάσεως Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 15 ανωτέρω (EU:C:2010:541), δεν ασκούν επιρροή εν προκειμένω. Αφετέρου, καθόσον η Επιτροπή, προβάλλοντας το επιχείρημά της που αφορά τη σκέψη 87 της αποφάσεως αυτής, διατείνεται ότι κάθε διάδικος σε ένδικη διαδικασία μπορεί να αποφασίζει ελεύθερα για τα δικά του υπομνήματα, παραπέμπεται στην εξέταση του επιχειρήματος αυτού στις σκέψεις 93 έως 97 κατωτέρω.

93 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα που στηρίζεται στην εξουσία του κράτους μέλους να αποφασίζει για τη δημοσιότητα που μπορούν να λάβουν τα υπομνήματά του στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας, πρέπει να υπομνησθεί, ασφαλώς, ότι από τη νομολογία προκύπτει ότι δεν υφίσταται κανόνας ή διάταξη που να επιτρέπει ή να εμποδίζει τους διαδίκους να κοινοποιούν τα δικόγραφά τους σε τρίτους και ότι, πλην εξαιρετικών περιπτώσεων όπου η δημοσιοποίηση εγγράφου θα μπορούσε να θίξει την ορθή απονομή της δικαιοσύνης, η αρχή που ισχύει συναφώς είναι ότι οι διάδικοι είναι ελεύθεροι να δημοσιοποιούν τα δικόγραφά τους (διάταξη της 3ης Απριλίου 2000, Γερμανία κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-376/98, Συλλογή, EU:C:2000:181, σκέψη 10, και απόφαση API κατά Επιτροπής, σκέψη 41 ανωτέρω, EU:T:2007:258, σκέψη 88).

94 Εντούτοις, η νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 93 ανωτέρω δεν αποκλείει τη δυνατότητα να εμπίπτουν τα επίδικα υπομνήματα στο πεδίο εφαρμογής του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα και, επομένως, σε αυτό του κανονισμού 1049/2001.

95 Πράγματι, αφενός, πρέπει να σημειωθεί ότι, στη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 93 ανωτέρω, ούτε το Δικαστήριο ούτε το Γενικό Δικαστήριο εξέτασαν το πεδίο εφαρμογής του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα. Ακόμη, δεν αποφάνθηκαν επί της υπάρξεως και, ενδεχομένως, επί του περιεχομένου της εξουσίας διαδίκου να εμποδίζει τη δημοσιοποίηση των υπομνημάτων του εκ μέρους άλλου διαδίκου.

96 Εξάλλου και εν πάση περιπτώσει, πρέπει να σημειωθεί ότι η υπό κρίση υπόθεση αφορά αίτημα προσβάσεως σε υπομνήματα σχετικά με ένδικη διαδικασία η οποία είχε περατωθεί κατά τον χρόνο υποβολής του εν λόγω αιτήματος. Αντιθέτως, οι παρατηρήσεις που παρατίθενται στη σκέψη 93 ανωτέρω διατυπώθηκαν στο πλαίσιο της δημοσιοποιήσεως εγγράφων σχετικών με εκκρεμείς ένδικες διαδικασίες. Χωρίς να απαιτείται να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί του περιεχομένου της δυνατότητας κάθε διαδίκου να αποφασίζει ελεύθερα για τη μεταχείριση των υπομνημάτων του, επιτρέποντας στον ενδιαφερόμενο διάδικο να εμποδίζει κάθε είδος δημοσιοποιήσεως του περιεχομένου των δικών του υπομνημάτων, πρέπει να σημειωθεί ότι, εν πάση περιπτώσει, στη δυνατότητα αυτή τίθενται ορισμένα όρια μετά το πέρας της ένδικης διαδικασίας. Πράγματι, μετά την περάτωση της ένδικης διαδικασίας, τα επιχειρήματα που περιλαμβάνονται στα υπομνήματα αυτά έχουν αποκτήσει δημοσιότητα, τουλάχιστον με τη μορφή συνόψεως, διότι το περιεχόμενό τους συζητήθηκε ενδεχομένως σε δημόσια επ' ακροατηρίου συζήτηση και, πιθανώς, περιελήφθη στην απόφαση με την οποία περατώθηκε η δίκη (βλ., επ' αυτού, απόφαση API κατά Επιτροπής, σκέψη 41 ανωτέρω, EU:T:2007:258, σκέψη 106). Επιπλέον, το περιεχόμενο των υπομνημάτων κράτους μέλους μπορεί να επαναλαμβάνεται στα υπομνήματα θεσμικού οργάνου της Ένωσης στο πλαίσιο της ίδιας διαδικασίας, έστω και με τη μορφή συνόψεως ή μέσω των επιχειρημάτων που προέβαλε απαντώντας το θεσμικό όργανο. Επομένως, η ενδεχόμενη δημοσιοποίηση, από ένα τέτοιο όργανο, των δικών του υπομνημάτων παρέχει ενδεχομένως κάποια πρόσβαση στο περιεχόμενο των υπομνημάτων του οικείου κράτους μέλους.

97 Αφετέρου, όσον αφορά, εν προκειμένω, τα υπομνήματα κράτους μέλους, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001 ορίζει ότι κάθε κράτος μέλος μπορεί να ζητήσει από το θεσμικό όργανο να μη δημοσιοποιήσει έγγραφο προερχόμενο από το κράτος αυτό χωρίς προηγούμενη συναίνεσή του. Σύμφωνα με τη νομολογία, η εν λόγω διάταξη παρέχει τη δυνατότητα στο κράτος μέλος να συμμετάσχει στην απόφαση η οποία λαμβάνεται από το θεσμικό όργανο και καθιερώνει, προς τούτο, διαδικασία με την οποία λαμβάνεται απόφαση προκειμένου να καθοριστεί αν οι ειδικές εξαιρέσεις που απαριθμούνται στις παραγράφους 1 έως 3 του άρθρου 4 εμποδίζουν την πρόσβαση τρίτων στο οικείο έγγραφο (απόφαση Γερμανία κατά Επιτροπής, σκέψη 40 ανωτέρω, Συλλογή, EU:T:2012:75, σκέψη 31· βλ. επίσης, επ' αυτού, απόφαση Σουηδία κατά Επιτροπής, σκέψη 39 ανωτέρω, EU:C:2007:802, σκέψεις 76, 81, 83 και 93). Καίτοι η διάταξη αυτή δεν παρέχει στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος γενικό και ανεπιφύλακτο δικαίωμα να εμποδίζει κατά το δοκούν τη δημοσιοποίηση εγγράφων προερχόμενων από το ίδιο τα οποία βρίσκονται «εις χείρας θεσμικού οργάνου» (απόφαση Σουηδία κατά Επιτροπής, σκέψη 39 ανωτέρω, EU:C:2007:802, σκέψη 75), του παρέχει εντούτοις τη δυνατότητα να μετέχει στην απόφαση περί χορηγήσεως προσβάσεως στο σχετικό έγγραφο, ακόμα και όταν πρόκειται για υπομνήματα συντασσόμενα στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας.

98 Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τόσο το άρθρο 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ όσο και οι ειδικοί κανόνες περί προσβάσεως στα δικαστικά έγγραφα θα καθίσταντο άνευ αντικειμένου και θα καταστρατηγούνταν αν γινόταν δεκτή η πρόσβαση στα υπομνήματα κράτους μέλους στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας. Σε μια τέτοια περίπτωση θα ήταν δυνατό να ζητείται συστηματικά από την Επιτροπή η πρόσβαση στα αντίγραφα όλων των εγγράφων που διαβιβάζονται σε αυτήν στο πλαίσιο κάθε δικαιοδοτικής διαδικασίας, ενώ ο δικαστής δεν θα μπορούσε να παράσχει τη σχετική πρόσβαση. Εξάλλου, επιπλέον της καταστρατηγήσεως των ειδικών κανόνων, η ίδια η ύπαρξη δικαιώματος προσβάσεως στα υπομνήματα άλλων διαδίκων θα εξηρτάτο, σε κάθε περίπτωση, από τη συμμετοχή ή μη της Επιτροπής στην ένδικη διαδικασία, πράγμα το οποίο θα ήταν αντίθετο προς το σύστημα που διέπει τις διατάξεις αυτές.

99 Καταρχάς, είναι απορριπτέο το επιχείρημα της Επιτροπής που στηρίζεται σε καταστρατήγηση των ειδικών κανόνων περί προσβάσεως στα έγγραφα όσον αφορά τις ένδικες διαδικασίες.

100 Επ' αυτού, αφενός, πρέπει να υπομνησθεί ότι, ασφαλώς, όσον αφορά τα υπομνήματα της Επιτροπής, έχει κριθεί ότι, εφόσον η ένδικη διαδικασία είναι εκκρεμής, η δημοσιοποίηση των υπομνημάτων αντιβαίνει προς τις ιδιαιτερότητες της κατηγορίας αυτής εγγράφων και ισοδυναμεί με επιβολή της αρχής της διαφανείας επί ενός ουσιαστικού μέρους της ένδικης διαδικασίας, πράγμα το οποίο θα είχε ως συνέπεια ότι ο αποκλεισμός του Δικαστηρίου από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης στα οποία έχει εφαρμογή η αρχή της διαφανείας, σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, θα καθίστατο σε μεγάλο βαθμό άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας (βλ., επ' αυτού, απόφαση Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 15 ανωτέρω, EU:C:2010:541, σκέψη 95). Έχει επίσης κριθεί ότι ούτε ο Οργανισμός του Δικαστηρίου ούτε οι κανονισμοί διαδικασίας των δικαστηρίων της Ένωσης προβλέπουν δικαίωμα προσβάσεως των τρίτων στα υπομνήματα που υποβάλλονται στον δικαστή στο πλαίσιο ενδίκων διαδικασιών (απόφαση Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 15 ανωτέρω, EU:C:2010:541, σκέψη 99).

101 Ωστόσο, από την ίδια νομολογία προκύπτει ότι οι παρατηρήσεις που αναπτύσσονται στη σκέψη 100 ανωτέρω δεν είναι ικανές να εμποδίσουν την εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού 1049/2001 σε αίτημα προσβάσεως σε υπομνήματα τα οποία αφορούν ένδικη διαδικασία.

102 Πράγματι, οι παρατηρήσεις που εκτίθενται στη σκέψη 100 ανωτέρω ελήφθησαν υπόψη για την ερμηνεία της εξαιρέσεως περί προστασίας των ενδίκων διαδικασιών, όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 (βλ., επ' αυτού, απόφαση Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 15 ανωτέρω, EU:C:2010:541, σκέψεις 94, 95, 99, 100 και 102), πράγμα το οποίο συνεπάγεται οπωσδήποτε ότι αυτές ουδόλως εμποδίζουν την εφαρμογή

του εν λόγω κανονισμού. Εντούτοις, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, πρέπει να σημειωθεί ότι, λαμβανομένων υπόψη των σκέψεων 72, 73 και 81 ανωτέρω, οι ίδιες παρατηρήσεις ισχύουν στο πλαίσιο αιτήματος προσβάσεως στα υπομνήματα κράτους μέλους.

103 Αφετέρου, πρέπει να υπομνησθεί ότι, καίτοι ο κανονισμός 1049/2001 σκοπό έχει να παράσχει στο κοινό το δικαίωμα μιας όσο το δυνατόν ευρύτερης προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων, εντούτοις το δικαίωμα αυτό υπόκειται, βάσει του καθεστώτος των εξαιρέσεων που προβλέπει το άρθρο 4 του κανονισμού αυτού, σε ορισμένους περιορισμούς που στηρίζονται σε λόγους δημοσίου ή ιδιωτικού συμφέροντος (αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, Συλλογή, EU:C:2012:393, σκέψη 111, και Επιτροπή κατά Agrofert Holding, C-477/10 P, Συλλογή, EU:C:2012:394, σκέψη 53). Επιπλέον, τόσο από το άρθρο 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ όσο και από τον κανονισμό 1049/2001 προκύπτει ότι οι περιορισμοί στην εφαρμογή της αρχής της διαφανείας όσον αφορά τη δικαιοδοτική δραστηριότητα επιδιώκουν τον ίδιο σκοπό, ήτοι αυτόν της διασφαλίσεως ότι το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων θα ασκείται χωρίς να θίγεται η προστασία των ενδίκων διαδικασιών (βλ., επ' αυτού, απόφαση Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 15 ανωτέρω, EU:C:2010:541, σκέψη 84).

104 Έτσι, σε αντίθεση με όσα διατείνεται η Επιτροπή, η προστασία των ενδίκων διαδικασιών μπορεί να εξασφαλίζεται, ενδεχομένως, με την εφαρμογή της εξαιρέσεως που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, με τη διευκρίνιση ότι, κατά τη νομολογία, για την ερμηνεία της εξαιρέσεως περί προστασίας των ενδίκων διαδικασιών μπορεί να λαμβάνεται υπόψη η έλλειψη, στους ειδικούς κανόνες που αφορούν τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης, δικαιώματος προσβάσεως των τρίτων στα υπομνήματα που υποβάλλονται στα ως άνω δικαιοδοτικά όργανα στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας (βλ., επ' αυτού, απόφαση Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, σκέψη 15 ανωτέρω, EU:C:2010:541, σκέψη 100).

105 Επομένως, η αποδοχή της υπαγωγής των επίδικων υπομνημάτων στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001 δεν μπορεί να θίξει τον σκοπό των κανόνων περί προσβάσεως στα έγγραφα όσον αφορά τις ένδικες διαδικασίες.

106 Το ως άνω συμπέρασμα επιβεβαιώνεται εξάλλου από το γεγονός ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει, κατ' εφαρμογήν του κώδικα συμπεριφοράς όσον αφορά την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ 1993, L 340, σ. 41), ότι από το δικαίωμα κάθε προσώπου να δικάζεται η υπόθεσή του δικαίως από ανεξάρτητο δικαστήριο δεν μπορεί να συνάγεται ότι το επιλαμβανόμενο διαφοράς δικαστήριο είναι κατ' ανάγκην αποκλειστικά αρμόδιο να επιτρέπει την πρόσβαση στα έγγραφα της σχετικής ένδικης διαδικασίας, τούτο δε κατά μείζονα λόγο καθόσον οι κίνδυνοι να θιγεί η ανεξαρτησία του δικαστή έχουν ληφθεί αρκούντως υπόψη από τον κώδικα αυτόν και από την ένδικη προστασία, σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης, έναντι των πράξεων της Επιτροπής που επιτρέπουν την πρόσβαση στα έγγραφα που αυτή κατέχει (απόφαση της 11ης Ιανουαρίου 2000, Κάτω Χώρες και van der Wal κατά Επιτροπής, C-174/98 P και C-189/98 P, Συλλογή, EU:C:2000:1, σκέψεις 17 και 19). Κατά συνέπεια, ελλείψει ειδικών διατάξεων προς τούτο, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001 μπορεί να περιορίζεται με την αιτιολογία ότι οι διατάξεις του Οργανισμού του Δικαστηρίου και των κανονισμών διαδικασίας των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης δεν διέπουν την πρόσβαση των τρίτων στα έγγραφα (απόφαση API κατά Επιτροπής, σκέψη 41 ανωτέρω, EU:T:2007:258, σκέψη 89· βλ. επίσης, επ' αυτού και κατ' αναλογία, απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 1999, Interporc κατά Επιτροπής, T-92/98, Συλλογή, EU:T:1999:308, σκέψεις 37, 44 και 46).

107 Στη συνέχεια, καθόσον η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το συμπέρασμα αυτό έχει ως αποτέλεσμα να επιτρέπει την πρόσβαση σε όλα τα έγγραφα που αποστέλλονται στην Επιτροπή από τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης, περιλαμβανομένων, επιπλέον των υπομνημάτων οποιουδήποτε διαδίκου, των πρακτικών των επ' ακροατηρίου συζητήσεων, πρέπει να σημειωθεί ότι το συμπέρασμα, στη σκέψη 83 ανωτέρω, κατά το οποίο τα υπομνήματα κράτους μέλους, που έχουν διαβιβαστεί σε θεσμικό όργανο στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας, εξ ορισμού δεν αποκλείονται από το πεδίο εφαρμογής του

κανονισμού 1049/2001, ουδόλως προδικάζει το διαφορετικό ζήτημα αν τα διαδικαστικά έγγραφα που συντάσσει το ίδιο το δικάζον δικαστήριο και που διαβιβάζει σε θεσμικό όργανο στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας επίσης εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού. Δεδομένου ότι το αντικείμενο της παρούσας διαφοράς περιορίζεται στην εκτίμηση, έναντι του μόνου λόγου που προβάλλει ο προσφεύγων, του κύρους της αρνήσεως της Επιτροπής να του παράσχει πρόσβαση στα επίδικα υπομνήματα, δεν υπάρχει λόγος να αποφανθεί, εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο επί του αν ο κανονισμός 1049/2001 έχει εφαρμογή και σε άλλα έγγραφα διαβιβαζόμενα σε θεσμικό όργανο στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας, όπως, ιδίως, τα πρακτικά των επ' ακροατηρίου συζητήσεων. Πράγματι, κατά τη νομολογία, ο δικαστής της Ένωσης δεν μπορεί να αποφαίνεται ultra petita (αποφάσεις της 14ης Δεκεμβρίου 1962, Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής, 46/59 και 47/59, Συλλογή, EU:C:1962:44, σ. 801, και της 28ης Ιουνίου 1972, Jamet κατά Επιτροπής, 37/71, Συλλογή, EU:C:1972:57, σκέψη 12).

108 Επιπλέον, όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η υπαγωγή στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001 των υπομνημάτων άλλων διαδίκων θα είχε ως αποτέλεσμα την ελεύθερη πρόσβαση στο σύνολο των εγγράφων όλων των διαδίκων και θα εξαρτούσε την ίδια την ύπαρξη ενός τέτοιου δικαιώματος από την οικεία ένδικη διαδικασία, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 106 ανωτέρω, ελλείψει ειδικών σχετικών διατάξεων, το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001 δεν μπορεί να περιορίζεται με την αιτιολογία ότι οι διατάξεις του Οργανισμού του Δικαστηρίου και των κανονισμών διαδικασίας των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης δεν διέπουν το δικαίωμα προσβάσεως των τρίτων στα έγγραφα. Υπό τις συνθήκες αυτές, λαμβανομένων υπόψη των παρατηρήσεων που περιλαμβάνονται στη σκέψη 107 ανωτέρω, και με την επιφύλαξη του —διαφορετικού από το ανακύπτον στην υπό κρίση υπόθεση— ζητήματος της υπαγωγής στο πεδίο εφαρμογής του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα κάθε υπομνήματος που συντάσσει οποιοσδήποτε διάδικος στο πλαίσιο κάθε ένδικης διαδικασίας, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το γεγονός ότι η ενδεχόμενη πρόσβαση σε τέτοια υπομνήματα σε περίπτωση αιτήματος υποβαλλόμενου σε θεσμικό όργανο μπορεί να εξαρτάται από τη συμμετοχή του τελευταίου στην οικεία ένδικη διαδικασία δεν μπορεί να περιορίσει το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001. Πράγματι, η εξάρτηση αυτή αποτελεί απλώς συνέπεια της ελλείψεως ειδικών διατάξεων που να διέπουν, ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης, την πρόσβαση των τρίτων στα υπομνήματα που συντάσσονται στο πλαίσιο ένδικων διαδικασιών.

109 Τέλος, καθόσον η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα αιτήματα προσβάσεως στα υπομνήματα κράτους μέλους πρέπει να απευθύνονται στο Δικαστήριο ή στο κράτος μέλος από το οποίο προέρχονται τα υπομνήματα αυτά, αφενός, πρέπει να υπομνησθεί, όσον αφορά μια ενδεχόμενη υποχρέωση υποβολής στο Δικαστήριο αιτήματος προσβάσεως στα επίδικα υπομνήματα, ότι, κατά τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 106 ανωτέρω, από το δικαίωμα κάθε προσώπου να δικάζεται η υπόθεσή του δικαίως από ανεξάρτητο δικαστήριο δεν μπορεί να συναχθεί ότι το επιλαμβανόμενο διαφοράς δικαστήριο είναι κατ' ανάγκην το μόνο αρμόδιο να επιτρέπει την πρόσβαση στα έγγραφα της σχετικής ένδικης διαδικασίας. Κατά τις διατάξεις του κανονισμού 1049/2001, αίτημα προσβάσεως στα έγγραφα μπορεί να απευθύνεται στην Επιτροπή για τα έγγραφα που κατέχει, υπό την προϋπόθεση ωστόσο ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού.

110 Αφετέρου, όσον αφορά μια ενδεχόμενη υποχρέωση υποβολής αιτήματος στο κράτος μέλος από το οποίο προέρχονται τα οικεία υπομνήματα, πρέπει να σημειωθεί ότι, εκδίδοντας τον κανονισμό 1049/2001, ο νομοθέτης της Ένωσης κατάργησε τον κανόνα «του συντάκτη του εγγράφου» δυνάμει του οποίου, όταν ένα έγγραφο το οποίο κατέχει θεσμικό όργανο έχει συνταχθεί από τρίτον, το αίτημα προσβάσεως στο εν λόγω έγγραφο πρέπει να απευθύνεται απευθείας στον συντάκτη του εγγράφου αυτού (αποφάσεις Σουηδία κατά Επιτροπής, σκέψη 39 ανωτέρω, EU:C:2007:802, σκέψη 56, και Γερμανία κατά Επιτροπής, σκέψη 40 ανωτέρω, EU:T:2012:75, σκέψη 28), πράγμα το οποίο δεν αμφισβητεί κατά τα λοιπά η Επιτροπή.

111 Εξάλλου, σε αντίθεση με όσα παρατήρησε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, μια τέτοια υποχρέωση υποβολής αιτήματος προσβάσεως στο κράτος μέλος από το οποίο προέρχονται τα επίδικα υπομνήματα δεν μπορεί να απορρέει από το άρθρο 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το οποίο, όπως προκύπτει από τις παρατηρήσεις που περιλαμβάνονται στη σκέψη 81 ανωτέρω, δεν μπορεί να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι επαναφέρει, όσον αφορά την πρόσβαση στα υπομνήματα που συντάσσονται στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας, τον κανόνα του συντάκτη του εγγράφου. Πράγματι, επιπλέον του γεγονότος ότι η διάταξη αυτή δεν περιλαμβάνει κανένα ρητό κανόνα επ' αυτού, από τις ως άνω παρατηρήσεις που περιλαμβάνονται στη σκέψη 81 ανωτέρω προκύπτει ότι ούτε η εν λόγω διάταξη ούτε η φύση των επίδικων υπομνημάτων επιβάλλουν να γίνεται διάκριση μεταξύ των υπομνημάτων της Επιτροπής και εκείνων κράτους μέλους όσον αφορά την υπαγωγή τους στο πεδίο εφαρμογής του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα.

112 Λαμβανομένων υπόψη των ως άνω σκέψεων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, σε αντίθεση με όσα παρατηρεί η Επιτροπή και χωρίς να απαιτείται να εξετάσει το Γενικό Δικαστήριο τα λοιπά επιχειρήματα που προβάλλει συναφώς ο προσφεύγων, τα επίδικα υπομνήματα δεν είναι έγγραφα του Δικαστηρίου τα οποία να πρέπει να εξαιρεθούν, για τον λόγο αυτόν, από το πεδίο εφαρμογής του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα και, επομένως, από εκείνο του κανονισμού 1049/2001, λαμβανομένων υπόψη των διατάξεων του άρθρου 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

113 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων και, ειδικότερα, των συμπερασμάτων που συνάγονται στις σκέψεις 48 και 83 ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, εκτιμώντας, στην απόφαση της 3ης Απριλίου 2012, ότι τα επίδικα υπομνήματα δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού.

114 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτός ο προβαλλόμενος λόγος και, κατά συνέπεια, το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της 3ης Απριλίου 2012, καθόσον με αυτήν η Επιτροπή αρνήθηκε στον προσφεύγοντα την πρόσβαση στα επίδικα υπομνήματα.

Επί των δικαστικών εξόδων

115 Καταρχάς, όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν ο προσφεύγων και η Επιτροπή, το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας ορίζει ότι ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Εντούτοις, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι. Επιπλέον, δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Γενικό Δικαστήριο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του.

116 Εν προκειμένω, όπως διαπίστωσε ανωτέρω το Γενικό Δικαστήριο, καίτοι η προσφυγή κατέστη άνευ αντικειμένου καθόσον αφορά την ακύρωση της αποφάσεως της 16ης Μαρτίου 2012, έγινε δεκτή καθόσον αφορά τη μερική ακύρωση της αποφάσεως της 3ης Απριλίου 2012.

117 Ωστόσο, η Επιτροπή ζήτησε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, σε περίπτωση μερικής ακυρώσεως της αποφάσεως της 3ης Απριλίου 2012, να καταδικαστεί ο προσφεύγων στα δικαστικά του έξοδα λόγω εξαιρετικών λόγων. Το αίτημα αυτό δικαιολογείται από τη δημοσίευση στον διαδικτυακό τόπο του προσφεύγοντος του υπομνήματος αντικρούσεως, του υπομνήματος απαντήσεως και του υπομνήματος παρεμβάσεως του Βασιλείου της Σουηδίας, καθώς και των εγγράφων που αντάλλαξαν η Επιτροπή και ο προσφεύγων όσον αφορά τη δημοσίευση αυτή. Κατά την Επιτροπή, δημοσιεύοντας τα έγγραφα αυτά που αφορούν εκκρεμή ένδικη διαδικασία, ο προσφεύγων παραβίασε τις αρχές της ισότητας των όπλων και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης.

118 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει των κανόνων που διέπουν την εκδίκαση των υποθέσεων ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, προβλέπεται η προστασία των διαδίκων κατά της μη ενδεδειγμένης χρησιμοποιήσεως των διαδικαστικών εγγράφων (απόφαση της 17ης Ιουνίου 1998, Svenska Journalistförbundet κατά Συμβουλίου, T-174/95, Συλλογή, EU:T:1998:127, σκέψη 135). Ειδικότερα, κατά το άρθρο 5, παράγραφος 8, των οδηγιών προς τον Γραμματέα του Γενικού Δικαστηρίου, ουδείς τρίτος, είτε πρόκειται για ιδιώτη είτε για δημόσιο φορέα, έχει το δικαίωμα προσβάσεως στο φάκελο της υποθέσεως ή στα διαδικαστικά έγγραφα χωρίς ρητή έγκριση του Προέδρου του Γενικού Δικαστηρίου ή, επί εκκρεμούς ακόμα υποθέσεως, του προέδρου του δικαστικού σχηματισμού που έχει επιληφθεί της υποθέσεως και προτού εκφράσουν την άποψή τους οι διάδικοι, με τη διευκρίνιση ότι η έγκριση αυτή μπορεί να χορηγηθεί μόνον ύστερα από έγγραφη αίτηση, η οποία πρέπει να συνοδεύεται από λεπτομερή αιτιολόγηση του εννόμου συμφέροντος προς μελέτη του φακέλου.

119 Η διάταξη αυτή αποτελεί έκφραση της γενικής αρχής της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, η οποία επιτάσσει οι διάδικοι να έχουν τη δυνατότητα να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους απαλλαγμένοι από εξωτερικές επιρροές, ιδίως εκ μέρους του κοινού (απόφαση Svenska Journalistförbundet κατά Συμβουλίου, σκέψη 118 ανωτέρω, EU:T:1998:127, σκέψη 136). Επομένως, διάδικος που αποκτά πρόσβαση στα δικόγραφα των άλλων διαδίκων μπορεί να χρησιμοποιεί το δικαίωμα αυτό αποκλειστικά και μόνον προς υπεράσπιση της υποθέσεώς του, αποκλειομένων άλλων σκοπών, όπως είναι η πρόκληση κριτικών εκ μέρους του κοινού ως προς επιχειρήματα που προβάλλονται από άλλους διαδίκους στην υπόθεση (απόφαση Svenska Journalistförbundet κατά Συμβουλίου, σκέψη 118 ανωτέρω, EU:T:1998:127, σκέψη 137).

120 Κατά τη νομολογία, πράξεις αντίθετες προς την αρχή αυτή συνιστούν κατάχρηση δικαιώματος η οποία μπορεί να ληφθεί υπόψη κατά την κατανομή των δικαστικών εξόδων στο πλαίσιο εξαιρετικών λόγων, σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας (βλ., επ' αυτού, απόφαση Svenska Journalistförbundet κατά Συμβουλίου, σκέψη 118 ανωτέρω, EU:T:1998:127, σκέψεις 139 και 140).

121 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι ο προσφεύγων δημοσίευσε τόσο ορισμένα έγγραφα σχετικά με την υπό κρίση υπόθεση, μεταξύ των οποίων, ειδικότερα, επιπλέον του υπομνήματος απαντήσεώς του, το υπόμνημα αντικρούσεως της Επιτροπής, όσο και τα έγγραφα που αντάλλαξαν οι διάδικοι όσον αφορά τη δημοσίευση αυτή, ήτοι ένα έγγραφο της Επιτροπής με το οποίο η τελευταία του ζήτησε να αποσύρει τα δύο προαναφερθέντα υπομνήματα από τον διαδικτυακό του τόπο και την απάντησή του στο έγγραφο αυτό. Επιπλέον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δημοσίευσε επίσης το υπόμνημα παρεμβάσεως του Βασιλείου της Σουηδίας, πράγμα το οποίο δεν αμφισβήτησε ο προσφεύγων.

122 Διαπιστώνεται επίσης ότι οι ως άνω δημοσιεύσεις συνοδεύονταν από ορισμένα σχόλια εκ μέρους του προσφεύγοντος. Συγκεκριμένα, η δημοσίευση του υπομνήματος αντικρούσεως και του υπομνήματος απαντήσεως συνοδεύτηκε από σύντομο σημείωμα αναφέρον ότι η Επιτροπή αρνείτο παγίως να χορηγήσει στον προσφεύγοντα πρόσβαση στα επίδικα υπομνήματα. Ο προσφεύγων, με το υπόμνημα απαντήσεώς του, ανασκεύασε την επιχειρηματολογία της Επιτροπής επ' αυτού. Η δημοσίευση των ανταλλαγέντων εγγράφων περί της οποίας γίνεται λόγος στη σκέψη 121 ανωτέρω συνδέεται με ένα σημείωμα του προσφεύγοντος, με τίτλο «Η Επιτροπή επιθυμεί να απαγορεύσει τη δημοσίευση στο Διαδίκτυο των υπομνημάτων σχετικά με τη διατήρηση δεδομένων». Το σημείωμα αυτό, συνταχθέν σε σχετικά επικριτικό ύφος, αναφέρει μεταξύ άλλων ότι η άρνηση της Επιτροπής να παράσχει στον προσφεύγοντα πρόσβαση στα επίδικα υπομνήματα «αντιβαίνει προδήλως» προς τη νομολογία του Δικαστηρίου και ότι η Επιτροπή αντιτίθεται στη δημοσιοποίηση των «μάταιων προσπαθειών της να τηρηθεί μυστικότητα». Τα δύο σημειώματα συνοδεύονται από τη δυνατότητα των χρηστών του Διαδικτύου να δημοσιεύσουν σχετικά σχόλια, πράγμα το οποίο οδήγησε, στο πλαίσιο της δημοσιεύσεως του δεύτερου ως άνω σημειώματος, σε μερικά πολύ επικριτικά σχόλια έναντι της Επιτροπής.

123 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η δημοσίευση στο Διαδίκτυο, από τον προσφεύγοντα, του υπομνήματος αντικρούσεως της Επιτροπής, καθώς και των ανταλλαγέντων εγγράφων όσον αφορά την εν λόγω δημοσίευση, συνιστά μη ενδεδειγμένη χρησιμοποίηση, υπό την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 118 ανωτέρω, των διαδικαστικών εγγράφων που διαβιβάστηκαν στον προσφεύγοντα στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας.

124 Πράγματι, προβαίνοντας στη σχετική δημοσίευση, ο προσφεύγων χρησιμοποίησε το δικαίωμά του προσβάσεως στα έγγραφα της Επιτροπής που αφορούν την παρούσα διαδικασία για σκοπούς διαφορετικούς από αυτόν της υπερασπίσεως της δικής του υποθέσεως στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, προσβάλλοντας με τον τρόπο αυτόν το δικαίωμα της Επιτροπής να υπερασπιστεί τη θέση της ανεξάρτητα από κάθε εξωτερική επιρροή. Η τελευταία αυτή διαπίστωση επιβάλλεται καθόσον μάλιστα, όπως τούτο προκύπτει από τη σκέψη 122 ανωτέρω, η εν λόγω δημοσίευση συνοδεύθηκε από την παρεχόμενη στους χρήστες του Διαδικτύου δυνατότητα σχολιασμού και οδήγησε όντως στη διατύπωση επικριτικών σχολίων έναντι της Επιτροπής.

125 Ακόμη, κατόπιν του εγγράφου της Επιτροπής με το οποίο η τελευταία του ζήτησε να αποσύρει τα υπομνήματα από τον διαδικτυακό τόπο του, ο προσφεύγων διατήρησε τα έγγραφα αυτά στον ως άνω διαδικτυακό τόπο.

126 Επομένως, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 120 ανωτέρω, πρέπει να συναχθεί ότι η αντίθετη προς τις αρχές που υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 118 και 119 ανωτέρω δημοσίευση των εγγράφων της Επιτροπής στο Διαδίκτυο συνιστά κατάχρηση δικαιώματος, η οποία μπορεί να ληφθεί υπόψη για την κατανομή των δικαστικών εξόδων στο πλαίσιο εξαιρετικών λόγων, σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας.

127 Βάσει των ανωτέρω σκέψεων, κατά δίκαιη εκτίμηση των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, αποφασίζεται ότι η Επιτροπή θα φέρει, επιπλέον των δικών της δικαστικών εξόδων, το ήμισυ εκείνων στα οποία υποβλήθηκε ο προσφεύγων.

128 Δεύτερον, όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι παρεμβαίνοντες, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη που παρενέβησαν στη διαφορά φέρουν τα έξοδά τους. Επομένως, η Δημοκρατία της Φινλανδίας και το Βασίλειο της Σουηδίας φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της 3ης Απριλίου 2012 που αρνείται να παράσχει στον Patrick Breyer πλήρη πρόσβαση στα έγγραφα που αφορούν την εκ μέρους της Δημοκρατίας της Αυστρίας μεταφορά στην εθνική έννομη τάξη της οδηγίας 2006/24/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2006, για τη διατήρηση δεδομένων που παράγονται ή υποβάλλονται σε επεξεργασία σε συνάρτηση με την παροχή διαθεσίμων στο κοινό υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών ή δημοσίων δικτύων επικοινωνιών και για την τροποποίηση της οδηγίας 2002/58/ΕΚ, και στα έγγραφα που αφορούν την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 29ης Ιουλίου 2010, Επιτροπή κατά Αυστρίας (C-189/09), καθόσον αφορά την άρνηση προσβάσεως στα υπομνήματα που κατέθεσε η Δημοκρατία της Αυστρίας στο πλαίσιο της εν λόγω υποθέσεως.

2) Καταργείται η δίκη επί του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 16ης Μαρτίου 2012 η οποία απέρριψε το αίτημα που υπέβαλε ο P. Breyer να του δοθεί πρόσβαση στη γνωμοδότησή της σχετικά με την οδηγία 2006/24.

3) Η Επιτροπή φέρει, επιπλέον των δικών της εξόδων, το ήμισυ των δικαστικών εξόδων στα οποία υποβλήθηκε ο P. Breyer.

4) Η Δημοκρατία της Φινλανδίας και το Βασίλειο της Σουηδίας φέρουν τα έξοδά τους.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Φεβρουαρίου 2015.

(υπογραφές)